

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodiêre

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Marcello Ce[n]turione & martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

venerata ciuibus celi. Sic denique Christus manifestauit eam seculo huic, vt quæ erant iam apud eum glorificata in cælis, etiam apud homines honoraretur in terris. Erat igitur homo quidam, qui præfatam solitudinem ab Angelo simul & beata Ermelende Meldricem vocatam cum transiret, contigit Deo disponente, vt longius ire nequireret. Media autem noctis hora apparuit tumulus virginis solis claritate lucidior, audiuitque Angelos psallentes. Apparente autem luce diei, disparuit visio cælestis: sed odor nimie suauitatis in eodem loco permanfit. Post hæc prædictus vir deuotus, per-

Sepultura eius cuidam deuoto viro reuelatur.

Gen. 28.

acto negotio, ad prædictum redijt locum, atque ad tumulum sui signi secundò deuotissimè excubauit: nec frustratus est spe sua. Nam pius Dominus iterum dignatus est illi reuelare glorificationem sponsæ suæ. Quam enim apud se glorificauerat in cælis, disponebat & magnificare in terris. At ille Domini voluntate certior effectus, surgens manè lætus, agensque Deo gratias, inquit: Verè Dominus est in loco isto, & ego nesciebam. Et statim reuersus ad propria, omnibus quæ sui iuris erant assumptis, super tumulum virginis capellam fabricauit, ibique cum sobrietate viuens, finem dierum in pace fortitus est.

Eleuatio siue inuentio corporis eius.

Iohan. 14.

Audientes igitur populi quod gestum erat, conuenerunt ad locum, corde & animo concinentes hanc antiphonam: Tua sunt hæc Christe opera, qui sanctos tuos ita glorificas &c. Statimque aperientis terram, apparuit sarcophagus, in quo iacebat inuolutæ virginis corpus. Et subito tanta sanitatum emanauit copia, vt ei congruenter aptari posset, quod Dominus in Euangelio dicit: Qui credit in me, opera quæ ego facio, & ipse faciet, & maiora horum faciet. Nam cæcis visus, surdis auditus, claudis gressus, omnibus quoque piè pulsantibus salus & incolumitas reddebatur. Dæmones etiam ex obsessis corporibus egredientes, expulsione sua virginis meritum inuiti prodebant. Denique quicumque sepulcrum eius fideliter tetigisset, sanus fiebat à quacunque detinebatur infirmitate. Odore virtutum eius commoti, ex longinquis regionibus superueniebant viri cum mulieribus, & virgines delicatæ, nudis pedibus misericordiam Domini implorantes. Per meritum autem beatæ virginis Ermelendis gratiam Dei sibi affuisse sentiebant: læti & alacres remeantes ad propria, Amen.

Multa ad eius sepulcrum miracula.

MARTYRIUM S. MARCELLI CENTURIONIS ET MARTYRIS, VT HABETVR IN ANTIQVIS MS. libris, quibus antiquissima Martyrologia consentiunt.

Octobr. 30.

S. Marcellus palam confitetur Christum.

Vitis, gestamen est centurionis.

N ciuitate Tingitana, procurante Fortunato præside, aduenit natalis Imperatoris. Denique cum omnes in conuiujs epularentur, Marcellus quidam ex centurionibus profana refutans conuiuia, reiecto etiam cingulo militari, coram signis legionis, quæ tunc aderant, clara voce testatus est: Iesu Christo Regi æterno milito: amodò militare Imperatoribus vestris desisto: sed & deos vestros ligneos & lapideos adorare contemno, quia sunt idola surda & muta. Stupentes autem milites ista audientes, apprehensum eum in custodiam coniecerunt, & euntes nunciauerunt Præsidi. At ille hæc audiens, iussit eum recludi in carcerem: inuitisque epulis residens in consistorio, introduci eum ad se præcepit: introductoque Marcello ex centurionibus Astasianus Fortunatus Præses ei dixit: Quid tibi visum est, vt contra disciplinam militarem te discingeres, & balteum ac vitæm projceres? Marcellus respondit: Iam die duodecimo Calendarum Augustarum apud signa legionis istius, quando diem festum Imperatoris vestri celebrastis, publicè clara voce respondi me Christianum esse, & sacramento hinc militare non posse, nisi Iesu Christo filio Dei patris omnipotentis. Fortunatus præses ei dixit: Temeritatem tuam dissimulare non possum, & ideo perferam Imperatoribus & Cæsari ipsi. Sanus transmittèris ad dominum meum Aurelianum Agricolanum, agentem vices præfectorum prætorio.

Ducitur ad tribunal Agricolani præfecti.

Die tertia Calendarum Nouembrium Tingitanam introducto Marcello ex centurionibus, ex officio dictum est: Marcellum ex centurionibus Præses ad tuam potestatem transmisit. Præstò est epistola super nomen eius, quam, si præcipis, recito. Agri-

Agricolanus dixit: Recitetur. Ex officio dictum est: Miles hic, reiecto cingulo militari, Christianum se esse testatus, coram omni populo in deos & in Cæsarem multa blasphemata locutus est. Ideò eum ad te direximus, vt quod ex eodem claritas tua sanxerit iubeas obseruari. Recensitis itaque epistolis, Agricolanus dixit: Locutus es hæc apud acta præsidis? Marcellus dixit: Locutus sum. Agricolanus dixit: Centurio ordinarius militabas? Marcellus dixit: Militabam. Agricolanus dixit: Quo furore ausus es, vt projiceres sacramenta, & talia loquereris? Marcellus respondit: Furor nullus est in eis, qui timent Dominum. Agricolanus dixit: Singula hæc locutus es, quæ actis præsidialibus continentur? Marcellus respondit: Locutus sum. Agricolanus dixit: Projicisti arma? Marcellus respondit: Proieci. non enim oportet Christianum hominem molestijs secularibus militare, qui Christo militat. Agricolanus dixit: Ità se habent facta Marcelli, vt hæc disciplina debeat vindicari. Arque ità in Marcellum, qui centurio ordinarius militabat, qui abiecto publicè sacramento, polluisse se dixit, & insuper apud acta præsidis alia verba furore plena deposuit, animaduerti placet. Qui cum ad supplicium duceretur, dixit Agricolanus: Nè tibi Deus benefaciat. sic enim decebat martyrem de hoc mundo discedere. Et his dictis, capite cæsus occubuit pro nomine Domini nostri Iesu Christi, qui est benedictus in secula, Amen.

Sic hæc accipere, vt illud Apostoli 2. Tim. 2. Nemo militas Deo, impliat se negocijs secularibus. Capite cæditur.

MARTYRIVM SANCTI MARTYRIS ZENOBII, ET ZENOBIAE EIVS SORORIS,

Authore Simeone Metaphrasæ. Est in tomis Aloysij.

AGAE est ciuitas, quæ sita quidem est in sinu Ionico, habitatur autem à Cilicibus: cuius ea pars quidem, quæ vergit ad continentem, non est magna: laram autem & porreclam in satis magnam latitudinè propinqui maris portus excipit. Ea tulit beatum Zenobium, natum ex pijs parentibus, radicis bonæ re vera bonum germen. Qui cum decessissent, is relictus fuit apud patrum. Patrus verò, cum esset re vera vir diuinus, & virtutis studiosus, videns puerum ritè sequentem paternam pietatem, & quomodò vniuersæ eius hæreditatis, ità etiam virtutis factum esse hæredem, affini suæ Teclæ eum despondit, par Deo gratum propter pietatem, & insigne bonis omnibus operibus. Ex eis ergo natus est Zenobius: deindè etiam soror eius Zenobia. (hoc enim eis nomen impostum fuit à parentibus) sanctum par, rami fertiles spiritalibus operibus.

Octobr. 20. Cap. 1.

Parces beatorum Zenobij & Zenobiae.

Cum autem egregius Zenobius iam ad ephibi peruenisset ætatem, eis quidem moriuntur parentes: consumuntur verò facultates, partim quidem in ventres pauperum, partim autem ad curam infirmorum. Tam pulchrè enim medicinam didicerat Zenobius, & in ægrotos ostendebat tantam miraculorum effectiõnem, vt nec solum quidem eius manûs contactum possent morbi sustinere, sed eius sola fugarentur præsentia. Hoc autem non erat opus artis, sed donum gratiæ, & præmium virtutis. Non solum autem sanitatis, sed etiam victus erat suppeditator Zenobius: & omnibus, qui ad ipsum accedebant, suppeditabat tam quæ ad morbi pertinebant curationem, quàm quæ ad alimentum corporis, quocunquemorbo detinerentur, & quibuscunque cibis opus haberent. Quinetiam non solum dabat gratis, sed etiam ipsum præceptum longo interuallo superabat. Nam præceptum quidem dicit: Gratis accipistis, gratis date: Ille autem præter medicinam adiungebat etiam alimentum ægrotorum, non solum gratis curans, sed etiam cum curatione præbens mercedem. Talis quidem sacrosanctus Zenobius obtigit Cilicum regioni, quo tempore Imperator Romanorum, deditus simulacris & impiæ ac falsæ religioni, mortuus est in impijs dogmatibus. Sed illius quidem tam imperij, quàm furoris in Christianos, relictus est hæres Diocletianus. Statim autem Lysiam præficit Ciliciæ, qui & ad cruciandum erat violentissimus, & ad alliciendum blanditijs maxima vi præditus. Ille autem cum venisset ad Mopsi urbem, excitat persecutionem aduersus Christianos, eamque grauissimam, & maximè horribilem. Tres autem numero adolescentes, Claudius, Asterius & Neon, fuerunt etiam exerciti in illa persecutione: quos tulit quidè Isauria

Cap. 2.

Zenobij virtus in depellendis morbis.

Matth. 10. Duplex beneficii confert ægris.

Claudius, Asterius & Neon, martyres.

Yyyy

Laran-